



Након што је одлучено да предстојећи локални избори у Сребреници буду одржани по истим правилима као и у свим другим општинама у БиХ, створила се прилика да о својим представницима одлучују само они грађани Сребренице који у тој општини заиста и живе. Но, бошњачки политичари се с тим нису помирили, па су осмислили идеју да за пријаву пребивалишта у Сребреници анимирају што већи број грађана који не живе у Сребреници да би, практично, за начелника општине поново био изабран Бошњак. Тако се од једног апсурда стигло до другог: до сада су на изборима за локалне органе власти у Сребреници могле гласати све особе пореклом из Сребренице, ма где да живе, док се сада у Сребреницу пријављују Бошњаци са свих страна света да би гласали, иако ту нити живе, нити ће живети након избора.

Незаконито пријављивање у Сребреници

На челу целе акције пријављивања пребивалишта у Сребреници налази се дугогодишњи новинар и донедавни кантонални министар просвете у Сарајеву Емир Суљагић, човек коме су у јулу 1995. године убијени многобројни чланови уже и шире породице. Суљагић је међу првима пријавио пребивалиште, објашњавајући да би, с обзиром на данашњи број Бошњака који живе у Сребреници, било неопходно да их се пријави око 5 000 да би могли изабрати свог представника на челу Сребренице.

„Ја сам сигуран да ћемо ми успети да региструјемо довољан број људи, минимум 5000, који ће осигурати да изборни процес у Сребреници буде легитиман и да, у складу с основном мотивацијом свих нас који смо преживели јули 1995. године, Сребреницом не управљају они који поричу правну природу злочина геноцида који је тамо почињен од 11. до 16. јула 1995“, каже Суљагић.

Истини за вољу, међу Србима у Сребреници готово није могуће наћи Србина који ће прихватити да је над Бошњацима почињен геноцид, али нико од њих не пориче да су почињени масовни злочини над Бошњацима. Истовремено, они су огорчени што за ратне злочине над Србима нико није одговарао, али и због тога што је ретко ко међу Бошњацима спреман да јавно призна да је било злочина над Србима. А акцију

једнократног пријављивања Бошњака за изборе сматрају новом провокацијом.

„То што су они урадили даје за право и Србима да долазе из других градова у РС и да се пријављују у Сребреници како би надокнадили број који недостаје, односно да буде што више гласача, јер то је првенствено циљ и Бошњака“, каже Младен Грујичић, председник Одбора породица погинулих и несталих Срба са подручја општине Сребреница. Напослетку, чак је и председник СО Сребреница Радомир Павловић најавио да ће наредних дана разговарати са руководством Удружења Срба из БиХ у Србији да би анимирали избегле сребреничке Србе који тамо живе да се региструју и изађу на изборе у матичној општини.



Рок за пријаву пребивалишта истиче 23. августа и право је питање да ли ће власти РС успети да преконтролишу све особе које се, практично, само пријављују за изборе у Сребреници, а далеко од те општине живе. Према последњим подацима ЦЈБ Бијељина, у последњих месец дана 221 особа бошњачке националности пријавила је као место пребивалишта општину Сребреница, а полиција је тек почела да врши провере на основу одлуке Централне изборне комисије БиХ. „До сада смо проверили 24 адресе и ни на једној нисмо затекли особе које су ту адресу пријавиле као место боравка, а стварни власници у тренутку провере покушавали су да нађу изговор зашто пријављени нису ту“, каже портпаролка ЦЈБ Бијељина Александра Симојловић. Тако, на пример, приликом провера полицајци нису нашли на пријављеним адресама санџачког муфтију Муамера Зукорлића, који се међу првима пријавио у Сребреници, те главну и одговорну уредницу сарајевског недељника „Дани“ Душку Јуришић. *„То су потврдили чак и власници тих кућа. Уколико неко да лажне податке или изврши фиктивну пријаву места пребивалишта, а полиција то утврди, она ће бити поништена, а против онога ко је извршио ту законску злоупотребу биће изречена прекршајна мера у износу од 30 до 300 КМ“*

’, каже портпаролка МУП-а РС Мирна Шоја.

Богате донације и сиромашно становништво

Највећи број Бошњака са подручја Сребренице од краја рата живи на подручју Тузле и Сарајева, баш као и сви њихови досадашњи представници у локалној власти. Примера ради, некадашњи начелник општине Сребреница Абдурахман Малкић направио је кућу у сарајевском насељу Вогошћа где живи цела његова породица. Сребреничку адресу има и актуелни министар безбедности БиХ Садик Ахметовић, али ни он тамо не живи, већ је кућу направио у једном тузланском насељу. На Ахметовића су се још пре десет година, када је обављао функцију заменика начелника општине Сребреница, жалили чак и неки његови сународници. Хатица Налић је тада отворено оптуживала све бошњачке општинске челнике како јој онемогућавају да се врати са унуком у Сребреницу.

Новинар Хасан Хаџић сматра да је управо бошњачка политика предвођена СДА, допринела да хиљаде Бошњака из Сребренице данас живи у сарајевском кантону, како би имали гласове тих људи за подручје тог кантона. Хаџић је недавно на једном порталу објавио осврт на политику системског разарања повратка Бошњака у Сребреницу, наводећи да је ова општина добила највише донација за обнову, али да су паре завршиле у џеповима политичара или за изградњу кућа и викендица широм Федерације БиХ, али не и у Сребреници. “Акција једнократног пријављивања Бошњака у Сребреницу не може уродити плодом док год бошњачки политичари из Сребренице живе по Сарајеву и другим градовима. Ти људи ће се након пријава једнократних у Сребреници одјавити и отићи, остаће само она шака повратника. А било је шансе да се врати живот. Направимо поређења: у општину Сребреница вратило се четири пута мање повратника него у месну заједницу Јања у општини Бијељина, иако је Јања добила сто пута мање новца и донација. Или Козлук рахметли Фадила Бањановића Брацике, који има исти број повратника као цела општина Сребреница. То је зато што је Бањановић предводио те људе и довео своју кћерку да иде у школу са српском децом. А сребренички политичари искључиво су правило имали да не треба и не смеју живети у Сребреници, него по Сарајеву и Тузли, њихова деца иду у мегамаркете, иду у којекакве колеце, а они тамо јадници у Сребреници живе без игде ичега”, закључује Хаџић.

Одборник СНСД-а у СО Сребреница Славиша Јовановић каже да је, према подацима међународних организација и домаћих комисија, у Сребреницу уложено можда чак и до милијарду марака. “Да су толике паре уложене у метрополу величине Њујорка, а не градића у којем живи неколико хиљада људи, напредак би био видљив на сваком кораку”, каже Јовановић. Према његовим речима, у самој Сребреници данас живи око 3000 људи, док се на подручју општине тај број процењује на мање од шест хиљада. “Сребреница једино живне преко викенда, када Бошњаци из Тузле, Кладња и околних места дођу да обиђу куће које им је обновила међународна заједница. Ником од њих не пада на памет да се врати у место које дословно умире и где не постоје никакве перспективе за бољи живот. У Сребреници још једино живе Срби који немају где да оду”, прича Јовановић.

Тридесетогодишњи Срђан Јовановић један је од оних који, како каже, чека прву прилику да побегне из Сребренице. “ Чак 90 одсто Срба у Сребреници не може да нађе посао и живи од социјалне помоћи или мизерних пензија. У неколико предузећа, која су отворена последњих година, искључиво се запошљавају Бошњаци. Нама Србима овде нема живота”, каже овај човек.

Питање је, наравно, да ли ће Србима бити боље и ако на предстојећим изборима њихови представници освоје власт. Но, имајући у виду да су се често осећали дискриминисанима за време владавине бошњачких политичара, барем им остаје нада да ће њихове невоље бити равноправно третиране са невољама локалних Бошњака. Локални српски политичари добили би коначно прилику да покажу на делу - ма шта приватно мислили - да су подједнако осетљиви на невоље свих грађана који живе на подручју Сребренице. Досадашње бошњачке власти у томе нису успеле.